

Ben mirat,
aquest 19 de
novembre...

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

...ha estat una
mena de 41
d'abril

Any III - Núm. 127

Barcelona, 22 de novembre de 1933

PRETARI...
L'ATENEU BARCELONÈS

Preu: 20 cèntims

Seran els homes de la Lliga els darrers puntals de la República?

El resultat de les eleccions amb el triomf de les dretes, pocs dies després d'haver declarat el senyor Cambó que la Lliga era més republicana que ningú, hauria hagut d'ésser una cosa prevista per tot hom que hagués mirat d'una manera imparcial el panorama polític. Quan el senyor Cambó declarava formalment que la República no vindria mai i presentava al distingit públic l'anarquista de Terrassa, els homes de la Lliga, amb la seva actitud es conquistaven el títol de darrers puntals de la monarquia. Partit de dreta com és, com ha estat i com s'ha dit i es diu, hauria hagut de voler conservar aquest títol que havia de considerar prou honorífic i deixar, com en el «Don Jaime» de Pitarrà, que digués la gent.

Però la Lliga, sense fer-se càrrec de la seva missió històrica, es va fer republicana i, com que les missions històriques dels pobles, dels partits i de les persones s'acomplexen pesi a qui pesi, costi a qui costi, caigui el que caigui i hi peti el que hi peti, la missió històrica de la Lliga no podia deixar-se d'acomplir perquè en una hora tanta s'hagués fet republicana i, per un dispositiu especial (Pat. 35.708) que té la Història, es feia automàticament la conversió, i, si la missió històrica de la Lliga seguia essent la mateixa, canviava totalment els destins de la República.

Per culpa d'aquesta barroeria inqualificable, la Lliga, que ja s'havia vist acusada per les esquerres d'ésser el darrer puntal de la monarquia, ara es veurà acusada, i amb tota justícia, d'ésser el darrer puntal de la República.

Però d'això no en té pas tota la culpa la Lliga. També en tenen bona part les esquerres, de no haver-se adonat a temps de la gran missió històrica de la Lliga i no haver fet del títol de darrer puntal de la monarquia que tan justament ostentava, el més preclar timbre (immòbil) de glòria en comptes de considerar-lo com un oprobí.

La Lliga s'hauria estalviat molt males estones i la República encara més.

Els maçons de Girona

A Girona, els candidats de la Lliga han tingut de lluitar una lluita aferrissada amb els carlins. Pel que es veu, els carlins d'aquelles comarques són del morro fort.

—Abans de votar la Lliga, voto els comunistes!—manifestava mant capellà de bosc.

Havia circulat la broma de que dos candidats de la Lliga — els senyors Estelric i Badia Malagrida — eren maçons. Això sembla que refredà molt el catòlic i arribà a esperar positivament els candidats.

—Per mi — deia en Badia, tot preocupat —, l'Estelric és capaç d'ésser-ho de maçó...

I l'Estelric, per la seva banda, confiava als íntims:

—Voleu dir que aquest Badia no ha portat mai el davantal...?

Malgrat tot, els senyors Badia i Estelric han sortit per minories. La qual cosa no farà res més que refermar els carlins d'aquell país en la seva por en el poder de la maçoneria.

Aquest problema arribà a pendre proporcions extraordinàries.

—Són uns ximples! — deia, entre indignat i facciós un prohomb gironí de la Lliga —. Són uns ximples! Aquests capellans es creuen que el bisbe també és maçó i cada dia resen una missa per salvar l'ànima del Sant Pare, que, segons ells, també està en mans de la maçoneria!

EL TUSSO NEGRE per al senyor Lerroux

Poques vegades els homes i les ocasions concorden a presentar-se junts, com s'han presentat en aquesta don Alejandro Lerroux Garcia i el triomf de les dretes a Espanya. Aquesta coincidència d'ome i ocasió no haurà, però, en aquesta ocasió, estranyat a ningú, perquè don Alejandro s'ha presentat sempre en companyia de bones ocasions.

Ell, cap d'un partit republicà autonomista i radical per més senyeres, es presenta a Catalunya coincidint amb la revifalla del moviment catalanista, que era autonomista i podia tornar-se republicà, per tal de combatre'l. Ell, home de l'oposició, es posà en front del moviment de Solidaritat Catalana, que era un moviment d'oposició. Ell, home revolucionari, que recomanava com a terapèutica eficaç la crema de convents i l'aixecament general de vels de monges, es desentengué del moviment revolucionari de l'any 1909. Ell, que sempre prometia al poble el pavo republicà, no, sabé engiponar-ho perquè el poble pugés saborejar-lo en illusió, perquè sabia que la illusió és més bella que la realitat. Ell, que donà, en canvi, les grans meriendas fraternales i places a l'Ajuntament i es quedà amb la Casa del Pueblo per fer-se el poble més seu. Ell portà a Catalunya Emilianos, carne de su carne, de fora, perquè es pensava que els d'ací no en sabien prou (en això s'equivocà); ell, prudentment, perquè el poble no estava preparat, sabé aguantar l'adveniment de la República perquè un cop vinguda no es perdés inútilment, i quan arribà l'hora formà part del Comitè Revolucionari malgrat l'oposició dels revolucionaris.

Tot això, però, no tindria cap mèrit si, malgrat això darrer no hagués vingut la República. Però des d'aquest moment els mèrits van tan l'un darrera l'altre, que és difícil d'enumerar-los.

Posa, per condició, en el Pacte de Sant Sebastià, que les llibertats de l'Estatut de Catalunya hagin d'ésser-nos donades pels altres i les que els altres vulguin. No fa oposició ell a l'Estatut però deixa que n'hi facin els seus, perquè si ell és el partit, per l'Estatut s'ha compromès ell i no el partit. Votada per ell la Constitució, ja oposició als articles de la Constitució.

Caudillo del poble més anticlerical i espirogat durant la monarquia, es fa defensor de generals, capellans i capitalistes tan bon punt ve la República i demana en nom d'ells la dissolució de les Constitucions que el poble havia votat, perquè deia que ja no tenien el poble amb elles i donà totes les ales que li demanen els enemics.

Aconseguíx formar Govern i aconseguíx la col·laboració de l'Esquerra, que deia que havia portat l'Estatut a Catalunya. I aconseguíx a l'últim pel seu partit el decret de dissolució de Cortes per permetre a les dretes antirepublicanes, que ell ha inflat, d'apoderar-se de la República. I aconse-

guirà, si Déu ho vol, menjar-se per primer cop el pavo republicano que ell fa tant de temps que esperava, després d'haver-lo matat amb les seves pròpies mans.

Es per tota aquesta llista interminable, per bé que breument resumida, que don Alejandro Lerroux Garcia, regalo del oído, emoció del corazón, sedante de las ansias populares, cauterio de heridas, libro de orientaciones, oración de paz i canto de esperanza, dels monarques, és avui, no solament l'homenatge del Tussó Negre, sinó que, si haguéssim tingut temps de consultar l'opinió del país, com ell fa tant de temps que volia fer i ha aconseguit a la fi, la suprema jerarquia de l'Ordre més benemèrita de la República. No atrevint-nos, però, a obrar sense consulta popular prèvia, tenim el gust de, per cil, declarar el collar hereditari, com qualsevol monarquia.

Un altre quadro històric

El senyor Batlle, especialista en quadros històrics, ens prega que des d'aquestes columnes invitem tots els senyors de la Lliga que de prop o de lluny hagin tingut participació en la victòria del dia 19, per a que demà, a les quatre en punt de la tarda, siguin tots a la Plaça de Sant Jaume (abans de la República), on el senyor Batlle tindrà el gust de fer-los un retrat de tamany sobre-natural.

Queda excusada l'assistència dels que ja tingueren participació en les tant brillants jornades del 14 d'abril.

Per facilitar la tasca dels seus il·lustres models, el senyor Batlle

enyora Maimés, el del senyor Giralt, etc., etc.

3.—El venerable federal de la barba que porta la bandera, serà substituït per Mossèn Manuel Brunet, el qual és pregat de deixar-se créixer un xic la barba, en el mateix tamany que ell la fa créixer als seus lectors.

4.—Les tendres donzelles que veiem a l'esquerra del quadro seran galantment cedides per la senyora viúda Verdaguier, i, en cas de sorgir dificultats per aquest cantó, tindrà cura de facilitar-les el senyor Duran i Ventosa.

5.—Si no hi ha inconvenients insuperables, la multitud que serveix de fons serà la mateixa per als dos quadros. El senyor Batlle, no obstant, té l'intenció de suplir aquest grup que fa una mena de xiquets de Valls, al centre de la plaça, per ésser aquesta mena d'expansions impròpies de la serietat de les joventuts de la Lliga.

6.—Si la presència dels escamots fos remarcada, la composició del quadro quedarà ajornada per a l'endemà.

Apromant aquestes avinenteses, uns ciutadans robaren tranquil·lament totes les gallines de les mares, de manera que quan aquestes tornaren de votar, es trobaren amb el galliner buit.

Aquest robatori sacrileg sembla que és l'únic detall que no fou previst en el pla electoral del generalíssim Cambó.

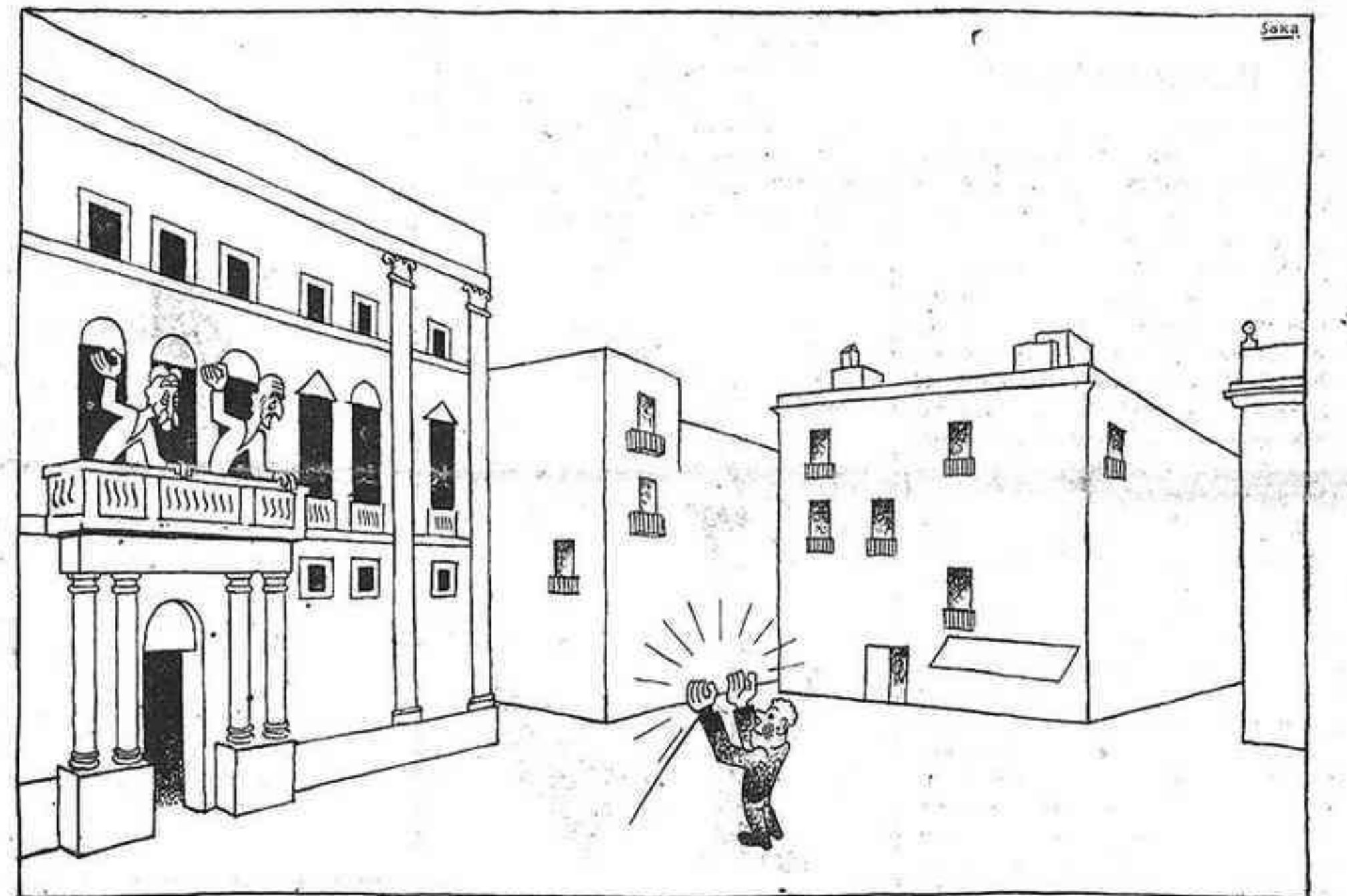
La revolució de l'Esquerra s'ha tingut de suspendre a causa de la pluja

A l'hora de tancar aquesta edició, rehem un comunicat oficial de l'organització dels escamots en el qual se'n comunica que la revolució anunciada en els mitings de l'Esquerra per a l'endemà de les eleccions, en el cas que guanyés la Lliga, no s'ha pogut realitzar a causa de la pluja que va caure abundantment tot el dilluns.

Ens plau fer-lo constar així, per la tranquil·litat dels revolucionaris barcelonins.

12 D'ABRIL - 19 DE NOVEMBRE

Les multituds de la Lliga a la Plaça de la República L'avi Maluquer

AQUELL BALCO

—Ansia! Abans, quan aplaudies, només en sortia un...

Quan per Barcelona va córrer la sensacional notícia que ja se sabia que no se sabia qui havia guanyat les eleccions, l'emoció fou enorme; la gent es tirà al carrer i començà una manifestació entusiàstica a recórrer tots els indrets de la ciutat que la densitat del trànsit i els senyals lluminosos li permetien.

Al principi la manifestació fou silenciosa; però en arribar davant la redacció de La Rambla i veure el triomf de l'Esquerra, esclatà en aplaudiments i visques.

Fou precis que el senyor Josep M. Massip sortís al balcó per parlar, encara que ningú no li ho demanava.

—Ciutadans — digué —: hem guanyat. Jo dic que hem guanyat, nosaltres ho diem, ciutadans. L'Esquerra ha guanyat, doncs, perquè nosaltres som l'Esquerra i l'Esquerra és Catalunya. Catalunya ha guanyat. Però si ha guanyat és perquè nosaltres, que sóc jo, jo dic, ciutadans, jo m'he sacrificat permetent que en el meu lloc hi possessin un escamot que és la salvaguardia de l'Esquerra i de la U. S. C., que encara és més Catalunya. Visca la ciutadania! Visca l'esport!

—Visca!!! — cridà el poble.

I pel carrer de Pelai es dirigí a la redacció de La Veu.

Allà hi havia una gran pissarra que explicava el gran triomf de la Lliga. La multitud, en llegir-ho, esclatà en una ovació tan forta que el senyor Vendrell va haver de sortir al balcó.

—Jo, senyors, no sé gaire de parlar; però en sé tant com els candidats de l'Esquerra que no han sortit. I si ells no han sortit, jo tampoc no he sortit; però ells no han sortit perquè han estat derrotats i jo perquè m'he sacrificat perquè don Lluís m'ho ha dit, perquè així pugués sortir en Companys i hi hagués «quorum». De manera que la victòria de la Lliga, o sigui la victòria de Catalunya, es deu al meu sacrifici i a les cartes de don Lluís.

—Visca!!! — feu la multitud.

Però aviat varen veure que no

teristes diuen que no varen poder treballar per manca d'espai per fer córrer els dits. Això demostra el civisme del nostre poble, que no parava d'ovacionar gent de cara a l'Ajuntament perquè així havien entrat i s'havien hagut de quedar a la plaça. Fou precis que l'Artemi Aiguader, que era entre els manifestants es girés de cara a la Generalitat perquè la gernació pugués veure els balcons del Palau en el precís moment que aquests s'obriren.

A la Plaça de la República

La Plaça de la República era plena de gom a gom, tant, que declaracions posteriors d'uns car-

teristes diuen que no varen poder treballar per manca d'espai per fer córrer els dits. Això demostra el civisme del nostre poble, que no parava d'ovacionar gent de cara a l'Ajuntament perquè així havien entrat i s'havien hagut de quedar a la plaça. Fou precis que l'Artemi Aiguader, que era entre els manifestants es girés de cara a la Generalitat perquè la gernació pugués veure els balcons del Palau en el precís moment que aquests s'obriren.

—Visca!!! — feu la multitud.

Però aviat varen veure que no

teristes diuen que no varen poder treballar per manca d'espai per fer córrer els dits. Això demostra el civisme del nostre poble, que no parava d'ovacionar gent de cara a l'Ajuntament perquè així havien entrat i s'havien hagut de quedar a la plaça. Fou precis que l'Artemi Aiguader, que era entre els manifestants es girés de cara a la Generalitat perquè la gernació pugués veure els balcons del Palau en el precís moment que aquests s'obriren.

—Visca!!! — feu la multitud.

Però aviat varen veure que no

teristes diuen que no varen poder treballar per manca d'espai per fer córrer els dits. Això demostra el civisme del nostre poble, que no parava d'ovacionar gent de cara a l'Ajuntament perquè així havien entrat i s'havien hagut de quedar a la plaça. Fou precis que l'Artemi Aiguader, que era entre els manifestants es girés de cara a la Generalitat perquè la gernació pugués veure els balcons del Palau en el precís moment que aquests s'obriren.

—Visca!!! — feu la multitud.

Però aviat varen veure que no

teristes diuen que no varen poder treballar per manca d'espai per fer córrer els dits. Això demostra el civisme del nostre poble, que no parava d'ovacionar gent de cara a l'Ajuntament perquè així havien entrat i s'havien hagut de quedar a la plaça. Fou precis que l'Artemi Aiguader, que era entre els manifestants es girés de cara a la Generalitat perquè la gernació pugués veure els balcons del Palau en el precís moment que aquests s'obriren.

—Visca!!! — feu la multitud.

Però aviat varen veure que no

teristes diuen que no varen poder treballar per manca d'espai per fer córrer els dits. Això demostra el civisme del nostre poble, que no parava d'ovacionar gent de cara a l'Ajuntament perquè així havien entrat i s'havien hagut de quedar a la plaça. Fou precis que l'Artemi Aiguader, que era entre els manifestants es girés de cara a la Generalitat perquè la gernació pugués veure els balcons del Palau en el precís moment que aquests s'obriren.

—Visca!!! — feu la multitud.

Una frase històrica:

«Su Señoría no tiene quorum!»

DESPRES DE LES ELECCIONS

El candidat derrotat.—Aquests escamots, que els agrada tant arrancar cartells, per què no es volen distreure, ara?

era el senyor Macià sinó un vell...

amb el cor a la mà

de fer més, el farem general; quan li he dit s'ha posat a plorar...

LA LLIBRE EMISSIO DEL SUFRAGI La familia del senyor Sabata... vota.

—Visca l'altre avi!!! — clama la multitud. —Que es el avi de parte de madre? — preguntà un murcià.

Ciudadans, el resultat de les eleccions, no per esperat menys esperat, ens torna novament a aquest Palau.

—Al nostre costat un va dir a l'Artemi: —I el deixaràs ésser alcalde? Per què no el treus d'una trompada?

—Veuràs, sóc funcionari i no em puc comprometre. Aquesta mostra de ciutadania fou molt apreciada pel públic, que seguí victoriejant durant llarga estona.

Un quadro històric Quan amb més dalit victorejava el poble, sortí de la Generalitat un pycelanthropus erectus amb un paquet sota el braç i cridant com un energúmen Alto! Alto!

De moment hom es pensà que no fos un anunci en miniatura del film King Kong, però aviat es va veure que es tractava del pintor Batlle el qual, desembolicant el paquet en va treure aquell son famós quadro històric del 14 d'abril.

—Alto! — crida, — Un moment, senyors! I fent deturar la gent, es tragué la capsa de pintures i en un moment canvià les cares del quadro: la cara d'en Gassol es tornà la de mossèn Brunet, la del senyor Macià, amb una barba es tornà la del senyor Raimund d'Abadal; el senyor Companys seguí essent, una mica retocat, el senyor Companys; el doctor Aiguader es convertí en el senyor Solà de Cañizares tot engraixant-se; el senyor Carrasco deixà el pas al senyor Bausili; el senyor Casanoves al senyor Pelli-cena; el senyor Dencàs, al senyor Cambó i així successivament.

—Un milió de gràcies— i desaparegué. Al cap de cinc minuts venia postal en colors, reproducció del seu quadro, en les quals tots els presents s'hi podien reconèixer.

Declaracions del senyor Maluquer i Viladot Els periodistes passaren tot seguit a visitar el nou President de la Generalitat don Joan Maluquer i Viladot, que era el que havia parlat des del balcó de la Generalitat, com és costum.

—Ja em torneu a tenir ací — digué —, per implantar, com ja he dit, l'Apèndix de Dret Català. M'ha sabut molt de greu, però he tingut de donar el cop. Jo he dit a en Francès: «Noi, vinc a prendre possessió, i ell que em diu: «No me'n vaig si no és per la violència». I jo que li faig: «En tens prou amb això?», i li poso la mà a l'espatlla; i ell que em contesta: «Així sí». I hem plorat tots dos com dues criatures. És un bon noi i com que ara n'hauran

OVELLES ELECTORALS Si haguéssim de recollir totes les gesses que les ostres dels oradors improvisats de l'Esquerra han elaborat per aquests mons de Déu durant el període de campanya electoral que avui acaba, no en tindriem prou amb cent números d'El Be Negre. Per això ens limitarem a oferir-ne únicament unes quantes.

—Vosaltres, dones — va dir la senyora Rius en un miting de l'Esquerra a Vilafranca —, heu de votar l'Esquerra, perquè la República ha obligat els homes al reconeixement de la paternitat. Ja no tindreu més fills sense pare conegut? Aduhc en el cas de tractar-se de capellans!

Sapigueu des d'ara — proseguí — que, si no volguéssim reconèixer els seus fills, les dones de l'Esquerra els aixecaríem la sotana i els fariem castrar per tal que s'emgreixessin com a porcs. (Ovació.) Pel que es veu, els capellans són per les dones de l'Esquerra el que els jueus són per Hitler.

INDIRECTES Un altre dels furibunds oradors de l'Esquerra ha estat el quasi-diputat al Parlament català senyor Batestini. L'ex-metge posat a polític no ha pogut encara pronunciar un mal discurs a la Cambra, malgrat les freqüents invitacions dels diputats de l'oposició. —Prego al senyor Batestini que no interrompeixi! Demani la V. S. la paraula, que el sentirem amb molt de gust — li deien, fent broma, a la Cambra. Pel que es veu, el jove diputat ha volgut fer pràctiques d'oratoria davant l'escassa i escamòtica concurrència que assistia als seus mitings. —Els homes d'Acció Catalana — digué l'apropiat escloclanet de Rovira i Virgili — passen pels savis de Catalunya. No us ho creieu! Com poden ésser savis si tots ells són socis de l'Ateneu, i si bé no tots els de l'Ateneu són socis, en canvi tot els ases són socis d'aquell centre! —Els homes d'Acció Catalana — digué l'apropiat escloclanet de Rovira i Virgili — passen pels savis de Catalunya. No us ho creieu! Com poden ésser savis si tots ells són socis de l'Ateneu, i si bé no tots els de l'Ateneu són socis, en canvi tot els ases són socis d'aquell centre!

—Els homes d'Acció Catalana — digué l'apropiat escloclanet de Rovira i Virgili — passen pels savis de Catalunya. No us ho creieu! Com poden ésser savis si tots ells són socis de l'Ateneu, i si bé no tots els de l'Ateneu són socis, en canvi tot els ases són socis d'aquell centre!

ELS BENS FLORALS

19 DE NOVEMBRE

El succés de la setmana, si voleu, bé us el diré. Ben distant d'una galana pellicula americana on tot va que acaba bé. ja es veuen fent-nos la llesea i aollant-nos els neulers. I el bo cardenal Segura, amb el vi d'oficiar, aixeca el calze i l'apura; i el gest tant s'allarga i dura que ja no pot respirar. Ai, República Espanyola, qui t'ha vist i qui te veurà! no en fan poca de tabola els fills i nets de Loyola, el carli i el sagristà!

ARS POETICA

Com és natural, en una antologia d'aquesta mena no podia mancar-hi el nom del conseller de Cultura de la Generalitat, senyor Ventura Gassol. La Veua, amb el poc respecte que sempre ha tingut pels seus lectors, ha pogut reproduir al peu de la lletra uns mots que nosaltres no inserim perquè ferrien dolorosamente les orelles castes d'El Be.

PUERICULTURA

A la Ronda de Sant Antoni, cap allà mitja Ronda, hi ha un establiment dedicat a la venda d'articles de modes, el qual, entre altres avantatges, té el de posseir una cambra pròpia per a infants, esplèndidament assortida amb tota mena de joguines.

SALA PARÉS

Avui i dies següents: Exposició de Pintura de RAFAEL BENET D'Escultura de APEL·LES FENOSA

L'HUMOR DELS DERROTATS

Seria exagerat dir que la Coalició d'Esquerra Catalana ha obtingut un gran èxit en la circumscriptió de Barcelona. No sabem exacte el nombre d'esforçats ciutadans que li han concedit llurs sufragis, però no seran molts quan dil·luns el candidat Regàs comunicava al candidat Matons: —Tinc la intenció d'agafar un cotxe i, demà, entre deu i dotze, anar a donar les gràcies personalment a cada un dels que ens han votat.

VEDAT DE CAÇA

El regidor radical Jesús Ulled volia ésser diputat perquè sembla que el primer de gener, si segueix essent radical, segurament ja no serà regidor. I com que quan un radical vol ésser diputat ha d'anar a veure el caudillo, el senyor Jesús Ulled anà a veure el caudillo.

—Hombre, pero por qué no te quedas en Barcelona, donde tienes tu voto? El senyor Ulled no va poder insistir. Altrament, en una prova, havia fet a la seva terra, abans d'anar a consulta, els radicals aragonesos encara no el van veure i van indicar l'hora de sortida del pròxim tren.

DUES FRASES A PIERA

En un miting celebrat per l'Esquerra a Piera, varen parlar-hi, naturalment, els rabassaires i les felles dels rabassaires; dels primers féu un discurs el rabassaire Riera, de Martorell, i de les segones donya Leonor (no la de la mà, sinó la de l'Aragai). El senyor Riera, per donar més força als seus arguments, va dir: —Heu de votar l'Esquerra perquè, si guanyen les dretes, canviaran les lleis i haurau de tornar tot el que heu robat. Donya Leonor, en canvi, va ésser més precisa bo i parlant de les reivindicacions de les dones. Digué, entre altres coses: —Hi ha una cosa, i és que els nostres fills podem dir que són fills de les dones, però mai no podem dir que són fills dels homes. Aquesta frase va produir un cert malestar entre les senyores de la casa que assistien a l'acte.

L'ORGANITZACIO ELECTORAL DE LA LLIGA

El germà de l'home dels Cent homes anà a complir amb els seus deures electorals acompanyat de la seva senyora. Quan aquesta, després d'haver entregat la cèdula hagué pronunciat el seu nom, va trobar-se amb la desagradable sorpresa de que l'interventor de la Lliga li digués molt sorrudament: —No vota! Aquesta senyora és morta! La jove senyora, mig desmaiada, va pessigar-se el braç per tal de reanimar-se. Afortunadament per ella i per l'Esquerra, que en rebé el vot, la informació d'aquella ciutadà no era certa. —Es estrany — deia l'estrenu interventor —, Aquí diu ben clar: morta, i el nostre arxiu no falla. I afeí, quan l'electora hagué sortit del col·legi: El passaport que ha exhibit, és forçament fals. Però com que no estic autoritzat per rebutjar els passaports!

MASSA AMABILITAT

A la porta d'un col·legi electoral un fals elector amb una cèdula a la mà cerca en una llista el número corresponent al ciutadà la cèdula del qual fa tremolar al vent. Com que no aconsegueix treure'n l'entrellat, se li apropa un apoderat i li diu: —No es troba a la llista? —Almenys jo no em sé veure... —Permeti'm: Deixi'm un moment la cèdula que aniré a consultar una llista d'ací dins. Al cap d'una estona, l'amable apoderat li diu: —Es el 325. Si és servit, ací té la cèdula. En efecte. Quan li toca a ell el torn, el president, visiblement empiapat, li diu: —Altra vegada! Aquest senyor acaba de votar fa cinc minuts.

MAQUIAVELISME

A la Lliga la victòria electoral no la van veure des del primer moment tal com algú erròniament podria pensar. Hi va haver una estona durant la qual davant del seguit de resultats adversos que anaven arribant, tothom va fer cara llarga.

Els Durans i Cambosos no saben ja com treure's de sobre aquells aferrissats entusiastes que omplien el luxós local del Passeig de Gràcia i els seus voltants. Algú va cridar: «Els escamots!» En efecte. Al cap de cinc minuts arribava la guàrdia d'assalt, la sola presència de la qual va produir una escampada fulminant entre els soferts socis de la Lliga que omplien la vorera del Passeig de Gràcia. La Lliga va tancar les seves portes, va a pagar els llums exteriors i prosseguí les seves tasques electorals amb força més repès. Tot plegat una falsa alarma i per partida doble. Perquè els escamots no tan sols no van companyar, sinó que la Lliga va guanyar.

LA COMISSIO DE TRASPASSOS

A casa de la senyoreta Serret, els negocis anaven de mal borràs. Feia temps que a la farmàcia de La Creu Roja d'ençà d'un decret de Martínez Anido relatiu a específics, gairebé no se'n venien. Durant prop d'un mes, la senyoreta Serret anà cada dia a la Generalitat a visitar el Conseller de Sanitat. Finalment, a proposta del Conseller, fou aprovada una llei que facultava el lliure preu de vendes dels específics. La Creu Roja tornà a riullar. Però la senyoreta Serret tenia encara uns rabassaires... El senyor Mies va fer tot el que va poder i el que no va poder, i la bella militant de l'Esquerra tornà a cobrar les seves parís. Al cap de poc, la senyoreta Serret publicà a La Veu una lletra oberta en la qual exposava públicament les raons que l'obligaven a ingressar a La Lliga. Naturalment, en aquesta lletra no es feia referència a això que hem consignat més avant. Ella prou que se'n lamentà: —Només vaig sentir de tenir de prescindir d'aquell Centre on feia tanta patxoca — deia.

—I, si tenim «quorum», no tindrem entranyes...!

LA BORSA LA VIDA COTITZACIONS Quòrum's 40 % Lligung 129.000 Cambosung and Com. panys 150.000 Co and Lisio. (lisiada) Radicaling (id.) Gilrobles i Comparses . . . 520 Tenedors de March's. 672 Jesuítiques 950 Republic and Republicans . . . 1.10

PANIC A LA BORSA En el moment d'escriure aquest comentari de la setmana, el pànic a la Borsa política és indescriptible. Es tem un crack-catacack d'un moment a l'altre, i la gent es pren dels dits els valors que acaben de tenir una revifalla tan alarmant. (Veg'i's cotització.) Els que no en tenien ni en volen, queden gairebé a la misèria i es veuen uns «quadros» eternidors. Ha corregut el rumor, no confirmat, d'haver-se suïcidat el conegut i fracassat financier Laçandru. República and Republicans es cotitza a cap diner.

Escolti!... Escolti!... A mi no m'afaiti si no es amb barra de sabó BLANCAFLOR!

EL SASTRE DE LA JOVENTUT SANITJAS BARCELONA BAIX ST. PERE, 50 TELÈFON 25658

EL DOLORE NO FA cap estrall als qui, per sàvia precaució, tenen a casa UN FLASCÓ DE CEREBRINO MANDRI ESPECIALIDAD NACIONAL

FILMS DE LA SETMANA «Milagro?»

Al Capitol, que ens havien alegrat una mica l'existència amb allò d'El marido de la amazona i darrerament amb aquella comèdia alegre titulada Danton...

parteixen el lit sense partir-se'l i acaben partint-se'l. Ignorem si acaben partint-se'l partint-se'l, perquè no ens agrada ficar-nos a la vida privada de ningú.

Aquesta setmana ens serveixen un plat de presidaris que es titula El infierno en vida. En aquest film hi veiem com una senyora enganya el marit, cosa extraordinària i que no passa mai en els films americans...

Kursaal Tots els dies Chico - O - Chica nova versió sonora per CARME BORI i El relicario Primera sarsuela cinematogràfica Un programa senzillament formidable

COLISEUM 4a setmana EL SIGNO DE LA CRUZ L'espectacle més gran de tots els temps Es un film Paramount

Al Kursaal, on varen estrenar la Mercedes que semblava que havia d'ésser un fracàs i va ésser un èxit per allò que en diuen ironies de la sort, ara, per veure si es repeteix la cosa, han estrenat El Relicario, zarzuela cinematogràfica que no hem pogut veure encara a l'hora d'escriure aquestes ratlles...

TIVOLI Un èxit esclatant de la Producció R. K. O. King Kong La més imponent fantasia portada a la pantalla amb un alardó de tècnica Distribució S. I. C. E.

PUBLIC CINEMA Passeig de Gràcia, núm. 57 Telèfon número 79681 Sessió contínua de 3 a 8 i mitja i de 10 a 12 Localitat única: seient i pesseta Notícies Reportatges i Documentals "FOX"

«Rie Sevilla, entre el tañido de las guitarras, en las arenas, frente al toro embravecido y frente al diestro retador: lloran las aguas del Guadalquivir acariciando la Torre de Oro y Triana adormecida a sus orillas...»

Fèmina Avui, estrena ¿Es esto amor? La superproducció UNIVERSAL més admirada des de 5 temporades

Hem rebut una atenta carta del senyor Pérez Zamora, bon amic de El BE NEGRE i que ho confessa, cosa que en aquests temps és com declarar-se cristià de El Signo de la Cruz, en la qual ens prega que fem una rectificació en la informació que ens donava el nostre enviat especial a la guerra foxo-paramuntesa atribuïnt-li la concessió de redactor del Ciero sense esser-ho...

CATALUÑA TOTS ELS DIES GRAN ÈXIT Una superació del film nacional Odio Maria F. Malirón de Guevara Director RICHARD HARLAN

TOT BARCELONA ESTÀ PENDENT... DE QUÈ? DE QUE DANIEL'S ES EXTRAORDINARI Gran Camiseria i Sastreteria ASSORTIT MÀXIM Rambla Catalunya, 13

orelles esgarrriades ESPORTS PERILLOSOS Retallem de la mai prou alabada Noche del passat dijous: «Deportes. — En el Llano de la Boqueria fué atropellada por un taxi la jovencita Ana Garrigó Mayor que resultó con una contusión en el costado derecho.»

CAPITOL A més un film còmic de JOE E. BROWN EL NEÓFITO DOUGLAS FAIRBANKS JR. BETTE DAVIS

Al proletariado consciente

Amb aquest títol acabem de rebre el següent manifest de la F. A. I., que publiquem amb molt de gust: «¡Obreros! ¡No votar! Esta es la consigna que dimos antes de las elecciones a nuestros afiliados y que nuestros camaradas han cumplido como variadas docenas de hombres...»

Restaurant Casa Joan Rambla Santa Mònica, 21 i 23 · Telèfons 11692 i 15759 Especialitat Paella Valenciana Salons especials per a banquetes

ARQUES SOLER INCOMBUSTIBLES E IMPERFORABLES AMB EL SOPLET ALDANA 313 BARCELONA TÈM 31853 MADRID CABALLERO DE GRACIA 719 TÈM 16119

El per què de les dificultats del quòrum Dimarts al matí continuaven a la Generalitat les discussions per saber si hi havia quòrum o si no hi havia quòrum, si es guanyava o es perdia i qui guanyava i qui perdia. El problema, com es veu, seguia essent tan ardu i difícil com el dia de les eleccions, i semblava que es decidí anar a cercar els tècnics d'Andorra perquè diguessin com s'ho havien arranjat en aquell intel·ligent país quan les seves famoses eleccions. Si és necessari, seran demanats al Prefecte dels Pirineus Orientals els gendarmes que solucionaren la cosa a Andorra.

Molt Bee! S'ha acabat la temporada de teatre català al Romea. Per quins motius? Són fàcils d'imaginar: perquè no hi anava ningú.

TEATRE POLIORAMA Rbla. Estudis, 9 - Tel. 10773 Avui tarda: Èxit de la comèdia còmica de Honorio Maura: HAY QUE SER MODERNOS Nit: Estrena de la comèdia dramàtica de López de Haro i Gómez de Miguel: CORAZÓN DE MUJER

El sobtat acabament de la temporada de teatre català al Romea, coincidint amb el resultat de les eleccions, ha fet que el Conseller de Cultura de la Generalitat, senyor Ventura Gassol, descobrís tot seguit que no es tractava d'altra cosa que d'una baixa i vil manobra de les dretes contra Catalunya.

Hollywood Bar-Dancing Nou de la Rambla, 105 - Tel. 17933 Totes les nits de 12 a 4 i festius de 7 a 9 (aperitius) COLOSSAL ÈXIT DE LA Demon's Jazz ORQUESTRA COMPLETA Grans atraccions a la pista

INCONVENIENTS DE DIR-SE MARIAN Tot fent cua davant d'un col·legi, una dona aprofita el temps per fer una mena de miting: «Sí, senyors! — diu a grans crits — Jo voto l'Esquerra! Es a dir: voto tots els homes de l'Esquerra, les dones, no. Les dones a fregar! Per això he esborrat l'Aurora Bertrana i la Maria Rubió Tudurí...»

Granja Royal Tots els dies formidable èxit de Paul Carlyle i els 10 Crazy Boys als Tes i Sortides de Teatres De deu a dotze nit: CONCERTS TOLDRA

A una taula ben proveïda no hi pot mancar KAMPANY LAVERNOYA CAVES J. RAVENTOS ■ SANT SADURNI DE NOYA

Els enllaços ferroviaris són un fet Finalment han estat inaugurades les obres dels enllaços ferroviaris i electorals del Dr. Aiguader. La festa es féu a Montcada, i semblava que quan estiguin acabats allí els enviaren, ja fets, a Barcelona.

JAIME AGUADE MIRO Alcalde de Barcelona RAFAEL GUERRA DEL RIO Ministro de Obras Públicas Participan a usted su efectuado enlace ferroviario

La Fábrica d'Impermeables de Pacareu i Serrià S. en C. Balmes, 18 (xàmirà Cortés) recorda que tots els dies són bons per tal d'adquirir impermeables. No cal esperar els dies de pluja, puix que adquiriu a temps, podreu escollir al vostre gust l'impermeable que més us agradi.

L'Amadeu Aragai ha renunciat a la mano de donya Leonor i es retira de la rabassa. El senyor Cambó ha descobert un monàrquic a Sabadell.

Els escamots han decidit resoldre la vaga de transports. El senyor Companys ha renyit amb don Lluís Duran i Ventosa. En Josep A. (Ah) Tubal anirà al Congrés per mar. Si en Gil Robles es fa republicà, la República està assegurada.

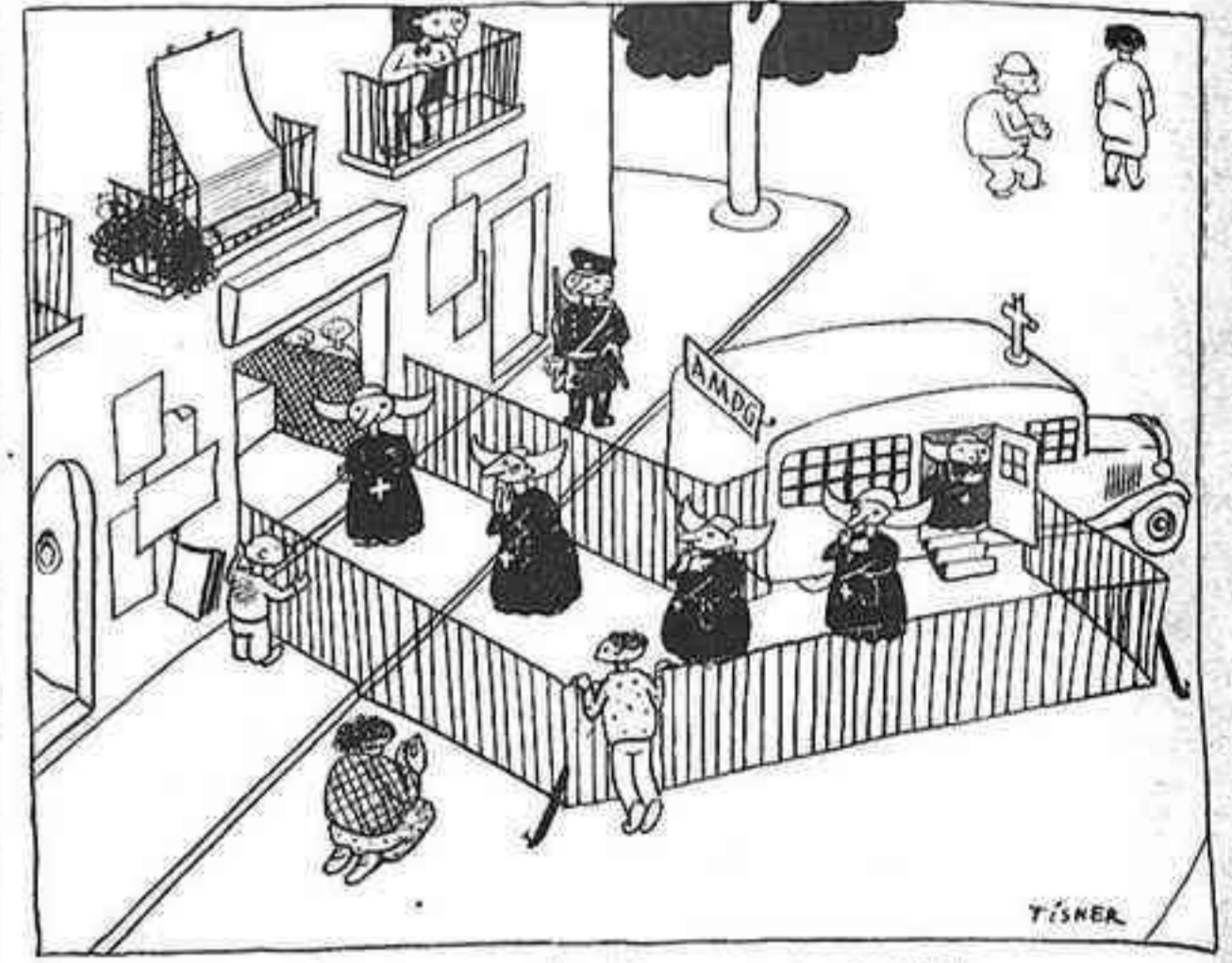
La República diu que no se sentirà segura fins que tots els republicans usin mitjons Molfort's. En Marian Rubió i Tudurí passa el Rubió i es fa de la Lliga. Els radicals acabaran per salvar la situació.

Restaurant GLACIER Heu anat algun dia al Glacier? Si no ho heu fet, proveu-ho, i ens en donareu les gràcies «El Be Negre» diu... ES EL MILLOR Rbla. del Mig, 19 - Plaça F. Maolà, 3

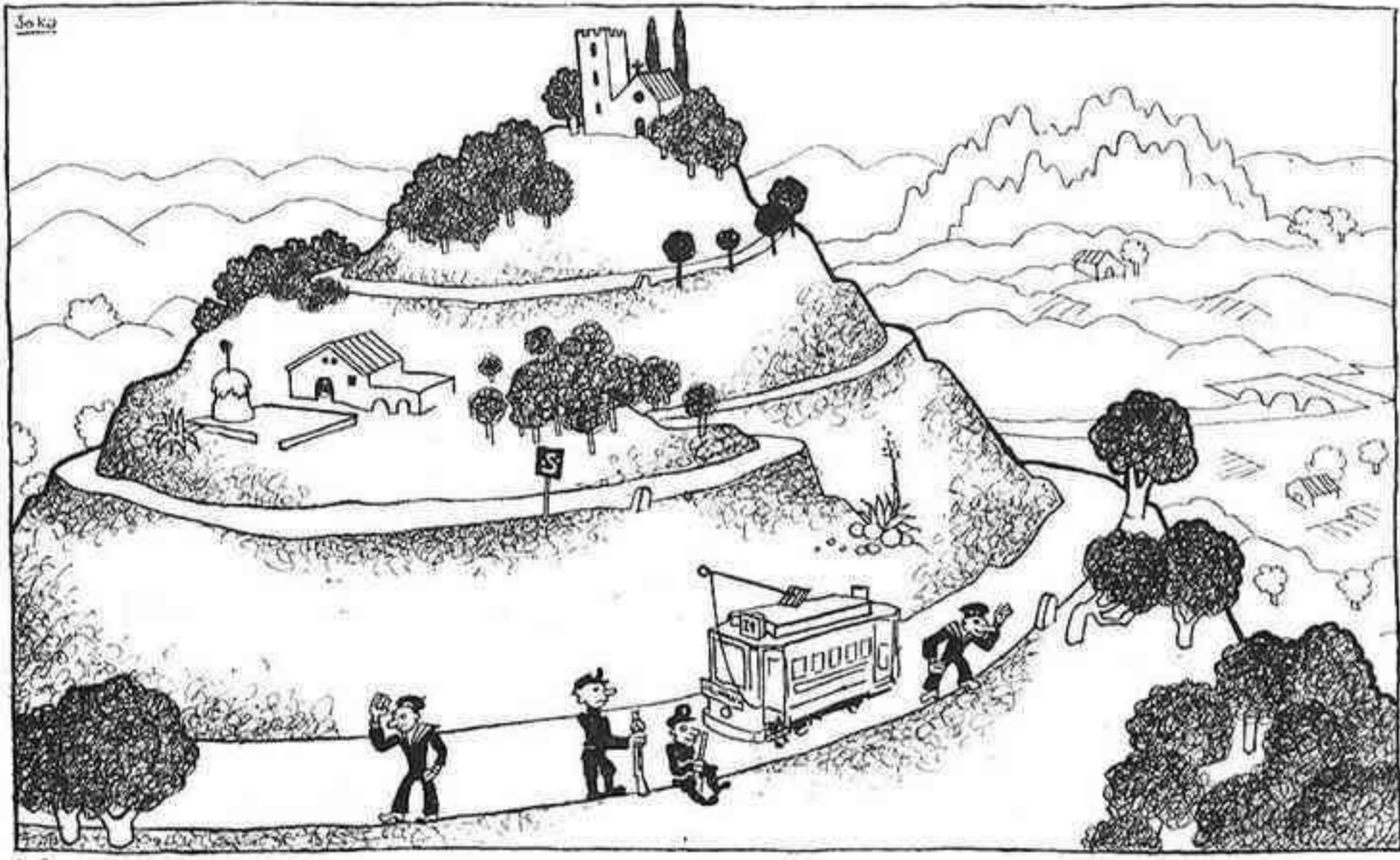
La República ha tingut un atac de "quorum"

La marinització del servei de tramvies

L'esport de la ciutadania

Les monges de clausura van a votar

—On som?
—Em sembla que hem perdut la carta de navegar...

La solució que pel senyor Selves s'ha donat a la vaga de transports declarant-la il·legal ha fet que ni tan sols els vaguistes s'adonessin de la seva existència. Gràcies a això la gent s'ha acostumat de tal manera a no veure tramvies pel carrer i a córrer seguint les vies que, quan en veu un el contempla com una cosa estranya i hi puja, cosa que mai no havia fet en altres vagues, per assegurar-se de la seva existència.

panya d'Aigües deia que li roben molts milions de liras diaris que no es consumien i que es podrien utilitzar per la navegació. Tot això, però, són projectes i el que cal són realitats. Passat a la Marina, el tramvia ha adquirit tots els avantatges i tots els inconvenients al seu nou estat. Entre els primers hi ha que, amb el canvi de rèols s'ha donat feina a molts obrers. Les indicacions «Popa 12 passatgers i un timoner» «Proa 9 passatgers i un vigia» han estat molt ben vistoses, així com la de guiar des de la plataforma del darrere, encara que aquesta obliga als passatgers que van a la del davant a anar ajupits per tal de no tapar el rumb. És també una bona innovació la instal·lació de rems, que podran accionar els passatgers, per al cas d'una vaga de força (major) elèctrica. Però hi ha persones que des de que els tramvies han passat a la Marina no hi poden anar perquè es marregen i això pot ésser un perjudici per l'empresa i per la ciutat i per això seria de desitjar que alguns cotxes fossin portats per força de terra.

desagradablement sorpresos de trobar-se en un tramvia trencant pel Gineró quan ells havien pres pasatge per fer la travessa de l'estació de França. D'altres tenim notícies pels seus familiars que no han tornat a casa i es creu que a hores d'ara el tramvia que les porta està navegant per les Guilleries o hagi embarrancat en alguna riera.

No tot, però, són inconvenients. Aquest esperit d'aventura, tothom ho sap, ha portat innegables beneficis com, per exemple, el descobriment de la Tabacalera i del senyor March per Cristófol Colom i novícies que, gràcies a la navegació d'altura dels tramvies de marina per regions poc poblades de la nostra ciutat, han estat descobertes algunes illes de cases desconegudes que des d'ara l'Ajuntament farà tributar com una malla.

Només amb aquesta reforma s'han hagut de lamentar alguns naufragis però aquest inconvenient s'evitarà quan es corregeixi l'absurd que és posar els salvavides sota les rodes i hom es convenci que el més pràctic és donar-los als passatgers perquè se'ls posin en cas de perill.

Fora d'això, que són peïsses, no podem sinó felicitar-nos de la marinització tramviària dels transports urbans en comú.

Malgrat el temps que no hi acompanyava gaire, diumenge es varen celebrar els partits electorals que estaven anunciats. El públic, que d'un temps a aquesta part mostrava una certa fredor pel futbol, demostrà diumenge que el seu ardor esportiu no havia minvat gens, i l'esport de la ciutadania inventat a La Rambla pel senyor Sunyol, que li havia donat generosament el seu segon cognom s'endugué les masses, encara que per uns camins que el seu pare no hauria sospitat mai. Les masses, però, són desagrades i no cal fer-ne cas.

Si alguna abstenció hi hagué en l'entusiasme general, sembla que fou — molt dissimuladament, així sí —, dels escamots, retraits a causa de les constants amenaces de pluja, amenaçes que en alguns moments es convertiren en realitats, i els donaven la raó.

Aquesta i no altra es pot dir que fou la causa de què el marcador de La Rambla no funcionés amb la puntualitat que tothom esperava.

Amb tot i aquest defecte d'organització, que dificultà les travesses, fou la diada un enorme èxit de públic.

Ja des de primeres hores del matí la gent es llençà al carrer i la demanda de paper als llocs de venda era un donam'en, donam'en. Aviat es va veure que les taules més sollicitades eren aquelles on es detallava paper de l'Esquerra i paper de la Lliga. Hi havia qui el comprava, es a dir, el venia, a quilos.

Des del moment que fou donada la sortida als equips l'apassionament anà en allò que els compositors en diuen crescendo. A l'hora de l'arribada s'havien perdut tant de vista que ningú va saber qui dels dos havia arribat primer.

LA VOTACIÓ

La jornada electoral fou potser el més interessant de la diada de diumenge. Val a dir que el temps no permeté gaires coses més i el públic no va poder triar massa. Es així com la resignació del primer moment es tornà aviat en entusiasme general en veure que algunes persones es prenen la cosa seriament, i es pot dir que tothom en massa acudí a veure volar els electors. Aquests eren quatre i davant de cada col·legi hi havia llargues cues per veure'ls.

L'elector de la Lliga i l'elector de l'Esquerra eren els que anaven al davant i els més admirats. Els altres i alguns aficionats passaven completament desapercebuts. Al final de la jornada, però, tots, amateurs i professionals estaven igualment rebentats encara que els resultats foren molt adversos. L'elector de la Lliga es calculava que havia fet un cinc-cents quaranta dos mil dos-cents doze vots mentre que el de l'Esquerra n'havia fet cinc-cents quaranta dos mil dos-cents doze. El dels radicals en féu dos i l'elector de la Coalició d'Esquerres timidament un.

ELS RESULTATS

Després de veure la cosa com anava, el públic s'interessà extraordinàriament per saber els resultats i començà a discutir apassionadament com succeïen en tots els partits de futbol.

Eliminats els equips de la Coalició i dels radicals i els amateurs, la lluita quedava reduïda als de l'Esquerra i la Lliga.

L'important, però, era saber qui quedaria finalista. A les tres de la tarda es deia que guanyava la Lliga, a les quatre es donava per segura l'Esquerra; a dos quarts de cinc la Lliga s'havia endurida tot i el mateix a dos quarts de sis; però a un quart de sis l'Esquerra encara guanyava. Aquestes alternatives duraren fins a la una de la nit i d'aquesta hora endavant continuaren amb entusiasme. El poble, al carrer, discutia pasionadament si havien quedat 148.325 a 137.224 o bé si els resultats eren 137.224 a 148.325. A l'últim es varen saber els primers resultats exactes i segurs. Eren les sis del matí i a la redacció de La Rambla donaven la victòria a l'Esquerra i a la de la Lliga la donaven a la Lliga.

Tranquil·litat el públic, se n'anà

a dormir tot discutint les incidències de la diada.

LA QUESTIO DEL «QUORUM»

A les vuit del matí, la ràdio, però, plantejava un nou problema: hi havia «quorum» o no hi havia «quorum»? L'afició, quedà, de moment, desconcertada. Els nostres lectors habituals, però, havien sortit de dubtes perquè recordaren l'explicació clara i precisa que del «quorum» donàvem nosaltres quan les darreres eleccions i que nosaltres som els primers que no recordem.

Però si el públic estava desconcertat, a la Generalitat i a la Lliga estaven atafegadíssims. El senyor Macià féu cridar al senyor Sunyol i Ciutadania perquè del seu magatzem d'ultramarins fes portar tot el «quorum» que hi hagués. Per la seva banda la Lliga no estava pas inactiva i ja desesperava de trobar-ne quan la mare de les monges filipines es presentà per tranquil·litzar els esperits.

—Digui al senyor Companys que no peni que ja el tindrem el «quorum».

—Sí? — digué don Lluís Duran i Ventosa —. Ai, i que content es posarà el pobre. I, digui, mare, com s'ho ha fet?

—Doncs miri, quan les hermanes anaven a votar, totes resaven i tenien ordre expressa que en arribar al per omnia secula sequorium possessin tot el nas que calgués en el «quorum» perquè sortís ben bé. I cregui que d'obediències en són, pobretes.

—Ai, i que content que es posarà en Lluïset!

—Ja ho pot ben dir, don Lluís!

El Sr. Rubió i Tuduri ens escriu

Per manca d'espai no podem publicar íntegrament una atenta lletra que hem rebut del senyor Marian Rubió i Tuduri, candidat derrotat de l'Esquerra.

Diu el senyor Tuduri que, encara que actituds seves recents haguessin pogut fer creure el contrari, ell ha estat sempre un home d'ordre i que el cor no se li ha allunyat mai de la Lliga, partit en el qual espera ingressar com a soci en la major brevetat.

«Sempre ferm en les meves sinuositats — acaba dient el senyor Tuduri —, espero aportar dies de glòria a aquest partit que sap guanyar d'una manera tan esperançadora. Suposo que el meu republicanisme no serà obstacle per a la total realització del recordament que em tortura. L'exemple d'en Solà Cañizares em reconforta, en aquests moments de dolor.»

Fem gràcia als nostres lectors de la post-data de la lletra del senyor Marian en la qual ens prega que, en cas de que a darrera hora resultés que l'Esquerra no ha perdut, tiréssim el seu original al cove.

Si és servit...

VIES URINÀRIES DEFECTES SEXUALS POLICLINICA FARRE PIJOAN RAMBLA DE CANALETES, 11, 1.º

Els guanyadors implanten llurs programes

Tan bon punt es varen saber els dos grans partits que es disputen per veure quin dels dos treuà més el fetge com a guardarrobes per la boca, per servir el pobbbble, que tots dos es podien considerar guanyadors de les eleccions i que al mateix temps i alternativament podien témer que les perdien, varen decidir, sense perdre temps, posar en pràctica llurs respectius, diversos i promesos programes electorals. De les manobres secretes que per implantar-los porten els organismes directius dels respectius partits n'hem fet el següent reportatge:

LA LLIGA COMENÇA

Ahir els ciutadans que varen sortir primer al carrer ja varen notar alguna cosa d'insòlit si no havien votat la Lliga, perquè els que l'havien votada ja sabien de què anava perquè portaven una carta de don Lluís Duran i Ventosa explicant-los-ho.

Els que no tenien la carta, no taren, doncs, un estrany ambient

On comprar el bitllet de Nadal?

Al carrer de Fiveller, 13 (cantonada Quintana) Administració núm. 10, d'Isidre Pagès

Mercat d'ocasions

Compra - Venda - Canvi de mobles i tota classe d'objectes TOT D'OCASIÓ Corrés, 414 - Telèfon 30422

Tenint el ventre net resta l'home satisfet; com és llépol i gormand

El sucre de maduixes és sempre el seu purgant.

de tranquil·litat que semblava de mal averany. A les deu del matí aquest ambient era tan espès que començà d'intranquil·litzar els transeunts.

Intrigats aquests pel que podia succeir, anaven preguntant-se els uns als altres (el que tenien la carta callaven com uns morts), quan a l'hora de sortir de missa de dotze dies diumenges s'adonaren que uns xicotets ben vestits anaven enganxant uns grans cartells a les columnes Topaze del senyor Vila i Marieges.

Tot seguit, naturalment, es formaren grups a l'entorn de cada cartell. Només, però, el podien llegir els que s'hi trobaven al davant i aquests llegiren en veu alta.

Es tractava de la declaració de pau religiosa i social al poble de Catalunya. El manifest era de tons molt energics: per aconseguir la pau religiosa, primera pau, s'anunciava que tornarien els jesuïtes, que tothom que ho volgués podria portar hàbit i que els advocats, per informar, haurien de portar sotana en comptes de toga. En quant a creure, tothom podia fer-ho o no fer-ho, segons vulgués, mentre cobris les apariències. Per cobrir-les s'establiria una Inquisició atenuada.

La pau social era declarada en tons vibrants. Es prohibien, des del moment de la publicació, tots els conflictes; tothom havia de treballar i callar i, per tal de satisfèr les ànsies de reivindicació del proletariat, es creava el Sindicat Lliure perquè tothom si pugués afiliat lliurement.

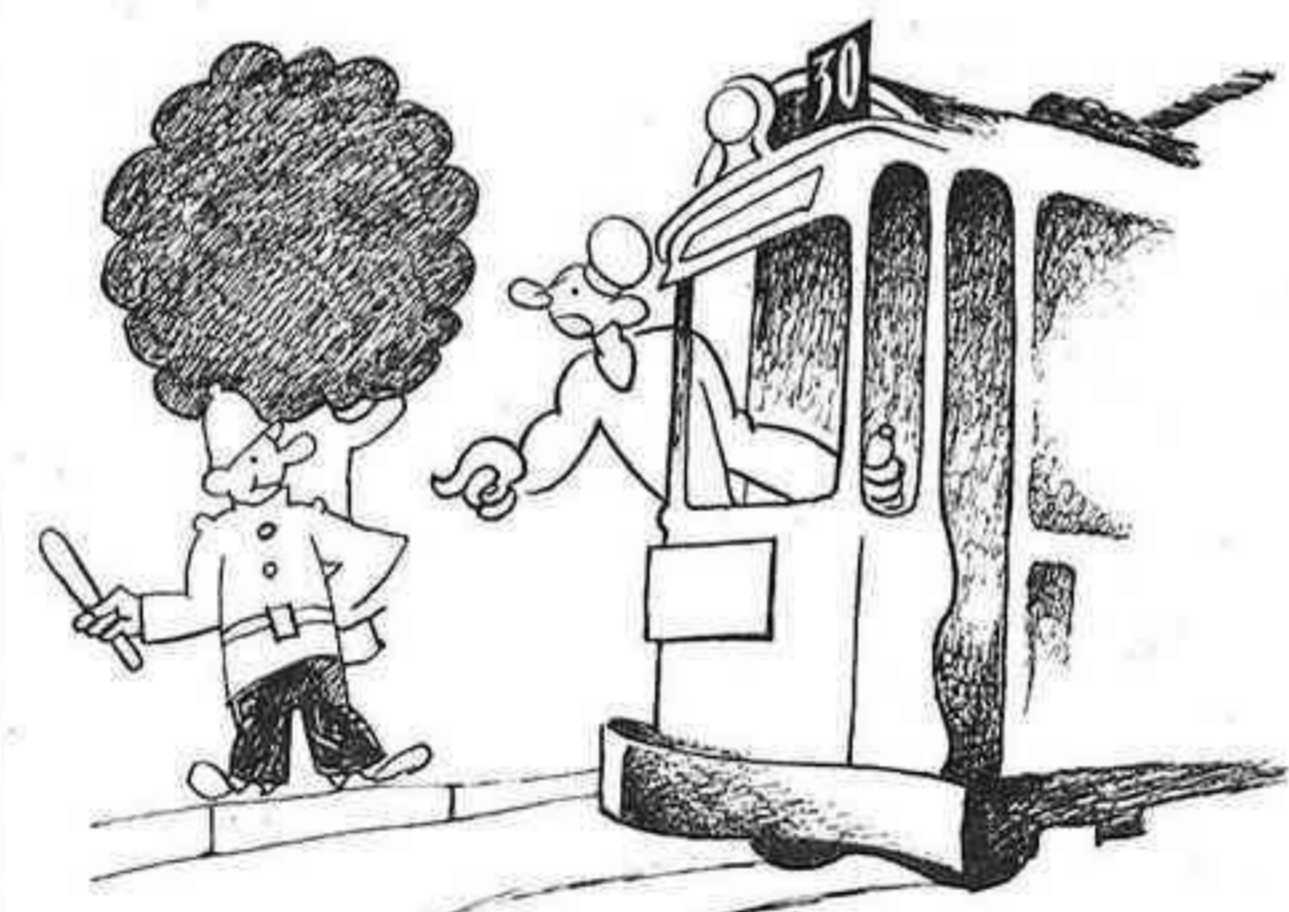
Després d'unes consideracions d'ordre administratiu acabava la proclama dient que al costat d'aquestes dues paus, i per tal de completar el lema tradicional: Pau, Pau i Sempre Pau, declarava que el tercer lema, Sempre Pau es referia a «Sempre Pau Casals, el millor violoncellista del món».

El manifest causà molt bona impressió, sobre tot als afiliats a l'Associació Obrera de Concerts als quals va dirigida la darrera clausura referent al director de l'Orquestra Pau Casals.

L'ESQUERRA ES PREPARA

Al mateix temps que això passava, es notava, al costat de l'ambient de tranquil·litat, un cert ambient d'inquietud. Aquest era especialment entre els joves i de l'Esquerra. Tot sovint veïem un xicot amb boina i gabardina, estratègicament col·locat en el portal d'alguna casa, estendre la mà com en un gest feixista horitzontal, i mirar el cel gris i plujós amb inquietud.

Aquesta maniobra podien veure-la els transeunts que passaven pel carrer a gairebé totes les portes. De tant en tant un d'aquests joves s'enfilava escales amunt i els veïns podien veure'l al terrat, si hi haguessin pujat, estudiant l'horitzó. Deu mil, vint mil, trenta mil joves distribuïts estratègicament per tot Barcelona han estat aquests dies pendents del temps fins que han rebut ordres perquè es retiressin a casa fins que els baròmetres marquin amb persistència el «Beau-Fixe» que diuen els francesos. Tot seguit que això succeïxí hi ha confidències que esclatarà la revolució.

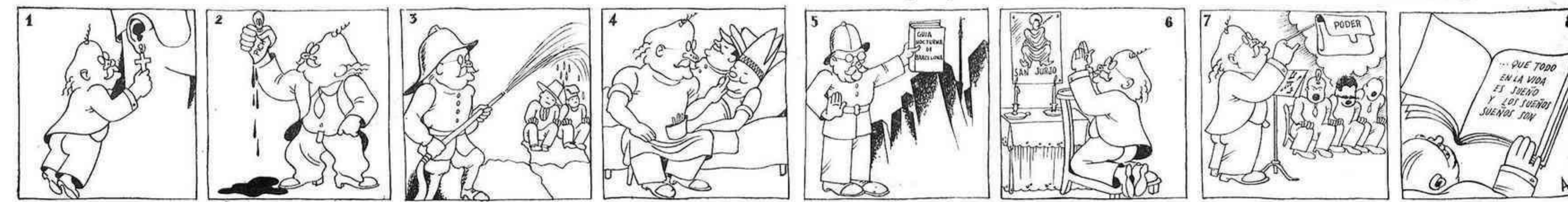

—Escollí: que vaig bé per anar a la Travessera?

Economia... i qualitat immillorables obtindreu servint-vos per a les vostres ulleres i cristalls de **Òptica Sellés** Carrer de Fontanella, 4 FOTOGRAFIA - RELLOTGERIA PLOMES ESTILOGRÀFIQUES

Què és la neurastènia? Els excessos de tota mena, els disgustos i les contrarietats donen lloc a un afebliment del sistema nerviós, la qual cosa es tradueix en insomnis, falta d'apetit, rodaments de cap, malestar, símptomes tots ells de neurastènia, que es venen amb tanta major rapidesa com més de pressa s'ataca llur origen per mitjà de l'energic reconstituent Fosfo-Glico-Kola DomDnech, el qual retorna en pocs dies el benestar i els desigs de viure. Venda: Lab. Doménech, Ronda Sant Pau, 71, i farmàcies.

El discurs del «caudillo» Lerroux i García a l'Olympia, segons el diari «Renovación»

«Regalo del oído.» «Emoción del corazón.» «Sedante de las ansias populares.» «Cauterio de heridas.» «Libro de orientaciones.» «Oración de paz.» «Canto de esperanza.» «...tal fué la maravillosa página...»